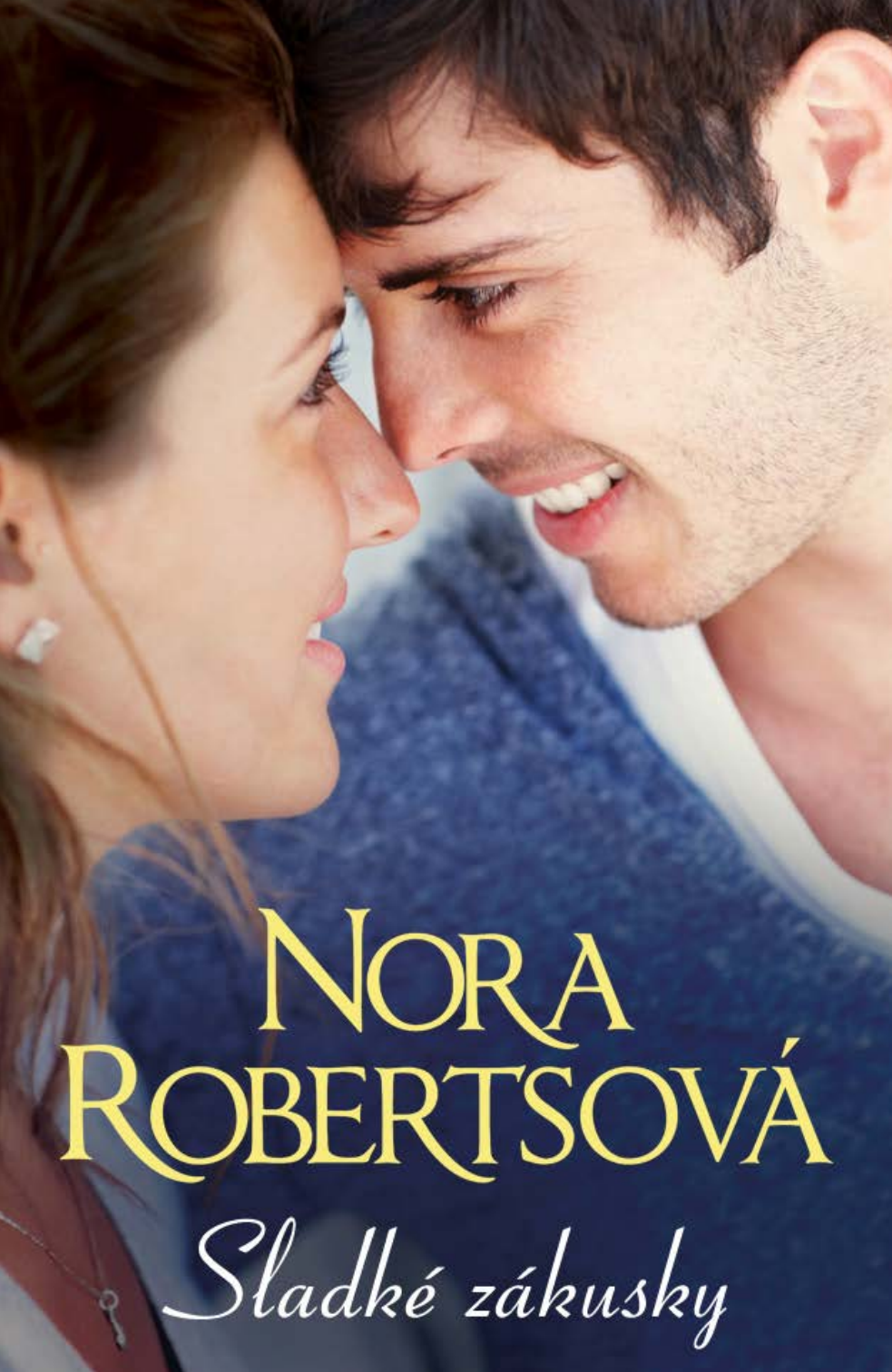

NORA ROBERTSOVÁ

Sladké zákusky

Sladké zákusky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Nora Robertsová

Sladké zákusky – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NORA ROBERTSOVÁ

SLADKÉ ZÁKUSKY

Nora
Robertsová
SLADKÉ ZÁKUSKY

PŘEKLAD

VĚROSLAVA ONČÁKOVÁ

Název originálu:
Summer Desserts

První vydání:
Silhouette Books, 1985

Překlad:
Věroslava Ončáková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 1985 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017 (2003 by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z o.o.,).
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí
v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými
osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers,
LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books, S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3312-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3313-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3314-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jmenovala se Summer, což znamená léto. Takové jméno samo o sobě vzbuzovalo představy proteplených lístků letních květin, náhlých bouřek a dlouhých, bezesných nocí. Vyvolávalo rovněž vidiny sluncem prohřátých luk a krátkého spočinutí ve stínu stromů. To jméno jí slušelo, hodilo se k ní.

Když se postavila, držela ruce v nehybné pozici, tělo napjaté a oči ostražitě, v místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Nikdo, vůbec nikdo, od ní nedokázal odtrhnout zrak. Možná se pohybovala pomalu, ale žádný z přítomných nechtěl přehlédnout jediné její gesto, jediný pohyb. Veškerá pozornost, veškeré soustředění na sebe upoutala ta štíhlá, osamělá postava. Chopinovy melodie se romanticky vznášely vzduchem. Světlo dopadalo zešikma a svými paprsky laskalo její pevně stažené vlasy – husté, hnědé, se zlatavými pramínky. V uších se jí blýskaly drobné smaragdové náušnice.

Ruměncem v obličeji lehce zvýraznil elegantní linii lících kostí, se kterou se člověk musí narodit. Z rozrušení a naprostého soustředění jí v oříškových očích potemněly jantarové skvrnky a špulila své jemné, pěkně tvarované rty.

Oblečená byla celá v bílém, bez jakýchkoli ozdob, ale přitahovala na sebe pohledy jako motýl v oslnivém letu.

Neřekla ani jediné slovo, a přesto ji všichni přítomní napjatě sledovali, jako by chtěli zachytit sebetiší zvuk.

V místnosti bylo teplo, linuly se v ní exotické vůně, ve vzduchu jako by se vznášelo téměř hmatatelné očekávání.

Summer byla středobodem pozornosti všech, ale sama se soustředila jen na jediné. Dokonalost. Nikdy se nespokojila s ničím menším.

S nekonečnou pečlivostí vzala poslední ozdobu ve tvaru kosočtverce a přitiskla andělíku na dort Savarin jako poslední vylepšení celého svého výtvoru. Hodiny, které strávila při přípravě a pečení toho velikého a složitého dortu, byly zapomenuty, stejně tak jako vedro, unavené svaly, rozbolavělé paže. Poslední úprava díla Summer Lyndonové byla nanejdůležitější. Ano, bude mít dokonalou chuť, dokonalou vůni, dokonce se bude i dokonale krájet. Ale kdyby nevypadal dokonale, tohle všechno by bylo k ničemu.

S péčí umělce, který dokončuje své mistrovské dílo, vzala do ruky štěteček, aby jím potáhla jemnou vrstvou meruňkové polevy ovoce a mandle na dortu.

Stále ještě nikdo nepromluvil.

Bez jakékoli pomoci – žádného pomocníka by prostě nevystála – se Summer pustila do plnění savarinu hutným krémem, jehož recept si žárlivě střežila.

Se vztyčenou hlavou odstoupila od svého díla, aby se na něj mohla kriticky podívat. To byl poslední test, neboť co se týkalo jejích výtvorů, měla pronikavější a bystřejší zrak než kdokoli jiný. Zkřížila ruce na prsou. Obličej měla bezvýrazný. Kdyby v té obrovské kuchyni upadl na vydlaždičkovanou podlahu špendlík, zaznělo by to jako rána z pistole.

Pomaličku se jí zvedly koutky úst, oči se jí zaleskly. Povedlo se. Summer zdvihla paži a poněkud dramaticky zagestikulovala.

„Odneste ho,“ přikázala.

Když dva asistenti odváželi na stolečku na kolečkách ten lesklý výmysl z kuchyně ven, ozval se aplaus.

Summer chválu přijímala jako něco, co jí náleží. Skromnost bývá sice na místě, to si uvědomovala, ale věděla bezpečně, že se to netýká jejího savarinu. Byl, řečeno velmi mírně, nádherný. Něco nádherného si přál italský vévoda na zasnubní hostinu své dcery a za nádheru také náležitě zaplatil. Summer mu jenom předložila to, co chtěl.

„Mademoiselle,“ Foulfount, Francouz, jehož oborem byla příprava měkkýšů, vzal Summer za ramena. Oči měl měkké a vlhké dojetím. „*Incroyable*.“ Nadšeně ji políbil na obě tváře, svými zkušenými prsty jí tiskl kůži, jako by zkoušel čerstvě upečený pecen chleba. Summer se po několika hodinách poprvé usmála.

„*Merci*.“ Kdosi otevřel láhev vína na oslavu. Summer vzala dvě sklenky, jednu z nich podala francouzskému šéfkuchaři. „Na naši příští společnou práci, *mon ami*.“

Obrátil do sebe sklenici vína a sundal si kuchařskou čepici a jako vítr vyběhl z kuchyně. V obrovské jídelně s mramorovou podlahou a spoustou lustrů se právě podával její savarin. Poslední, na co myslela, než odešla, bylo – díkybohu, že někdo po mně ten strašný nepořádek uklidí.

O dvě hodiny později už měla sundané boty a zavřené oči. Na klíně jí ležela otevřená kniha o záhadné hrůzné vraždě. Letěla přes Atlantik, vracela se domů. V Miláně byla skoro celé tři dny z jediného důvodu – připravit ten dort. Nebylo to pro ni nic nového. Summer už pekla *Charlotte Malakoff* v Madridu, flambovala *Crêpes Fourées* v Aténách a dělala *Ile Flottante* v Istanbulu. Za vynaložené náklady a ohromující honorář dokázala

Summer Lyndonová připravit moučník, na který se nedá zapomenout hodně dlouho po posledním soustu, po poslední kapičce nebo drobečku.

Když je možné cestovat takhle rychle, je to docela příjemné, pomyslela si, a s úsměvem si zívla.

Pokládala se za specialistku ne nepodobnou zkušenému chirurgovi. A skutečně, studovala, prodělala učednická léta a praxi stejně dlouhou jako vážení členové lékařské profese. Pět let poté, kdy vyhověla těm nejprísnějším požadavkům, aby se mohla pyšnit titulem *cordon bleu chef*, prvotřídní šéfkuchař, v Paříži, kde je kuchařina svébytným druhem umění, měla Summer pověst náladové a nedůtklivé osoby jako každý jiný umělec, ženy s počítačovou pamětí, když se jedná o recepty a člověka s rukama anděla.

Summer podřimovala v sedadle první třídy a bojovala s urputnou chutí zakousnout se do porce feferonkové pizzy.

Věděla, že let by jí uběhl rychleji, kdyby si četla nebo spala. Rozhodla se zkombinovat obojí a nejdříve si zdřímnout. Spánek cenila skoro stejně vysoko jako recept na čokoládovou pěnu.

Po návratu do Filadelfie ji čekalo hodně práce: připravit cukrářskou bombu na charitativní banket, který pořádal guvernér, zúčastnit se výročního zasedání Gurmánské společnosti, předvést přípravu moučníku ve veřejné televizi... A ještě mám tu schůzku, vzpomněla si v polospánku.

Co to říkala ta žena s ptačím hlasem v telefonu? přemýšlela Summer. Drake – ne, Blake – Cocharan. Blake Cocharan III. z řetězce hotelů Cocharan. Prvotřídní hotely, pomyslela si bez skutečného zájmu. V různých koutech světa byla jejich stálým zákazníkem. Pan Cocharan III. měl pro ni nějakou nabídku.

Summer předpokládala, že nejspíš bude chtít, aby připravila speciální moučník pro jeho řetězec hotelů, něco, co by se mohlo spojovat se jménem Cocharan. Taková představa se jí nijak nepříčila – za určitých okolností. A za náležitý honorář. Přirozeně bude muset nejprve sehnat důvěryhodné informace o celém Cocharanově podniku, než se vůbec uvolí propůjčit mu své schopnosti a spojit s jeho hotely své jméno. Pokud je nějaký hotel z celého řetězce podřadné úrovně, pak...

Zívla a řekla si, že se nad tím zamyslí později – až se setká s tím Třetím osobně. Blake Cocharan III., pomyslela si znovu ospale a pobaveně se usmála. Obloustlý, plešatějící, nepochybně s poruchami trávení. Italské boty, švýcarské hodinky, francouzské košile, německý automobil – a zaručeně se považuje za amerického patriota. Vidina takového člověka jí připadala dost fádni, znovu zívla – potom si povzdechla při představě porce pizzy. Sklopila sedadlo a silou vůle se přinutila spát.

Blake Cocharan III. seděl na zadním sedadle luxusní tmavě šedé limuzíny a velmi pečlivě pročítal zprávu o nejnovějším hotelu Cocharan House, který se stavěl v Saint Croix. Byl to člověk, který se dokázal orientovat ve zmatených a roztržštěných detailech, uměl je systematicky roztrždit do dokonalého řádu. Chaos byl pro něj jenom formou řádu, který čeká na logické uspořádání. Blake uměl logicky uvažovat. Bod A vždycky vede k bodu B, odtud lze pokročit k bodu C. Ať je to bludiště jakkoli zamotané, lze v něm najít cestu, když se využije trpělivost a logika.

Protože na tohle měl Blake skutečně talent, ve svých pětatřiceti letech řídil téměř celé impérium Cocharan. Veškeré bohatství zdědil, takže o něm uvažoval jen málokdy. Ale na svoji pozici se vypracoval a vážil si jí.

Kvalita byla u Cocharanových tradicí. Pro jakýkoli Cocharan House bylo přijatelné jen to nejlepší, počínaje ložním prádlem po maltu v základech budov.

Ve zprávě o Summer Lyndonové se dočetl, že právě ona je nejlepší.

Blake odložil stranou balíček Saint Croix a z útlého diplomatického kufříku u nohou vytáhl další desky. Na ruce mu matně zazářil jediný prsten s oválem z vinutého zlata. Summer Lyndonová, přemítal nad rozevřenými deskami...

Dvacet osm let, absolventka Sorbonny, aprobovaná *cordon bleu chef*. Otec, Rothschild Lyndon, vážený poslanec britského parlamentu. Matka, Monique Duboisová-Lyndonová, bývalá francouzská filmová hvězda. Rodiče se ve smíru rozvedli před třiadvaceti lety. Summer Lyndonová v době dospívání žila střídavě v Londýně a v Paříži, když se její matka provdala na amerického magnáta v oblasti hardwaru, odstěhovala se do Filadelfie. Potom se Summer vrátila do Paříže, aby si dokončila vzdělání, a v současné době má byt v Paříži i ve Filadelfii. Její matka se zatím vdala potřetí, tentokrát za papírenského barona a její otec se odloučil od své druhé manželky, úspěšné právní zástupkyně.

Veškeré informace, které Blake získal, vedly k téže základní odpovědi. Summer Lyndonová je nejlepší šéfkuchařka-cukrářka na obou stranách Atlantiku. Je rovněž vynikající kuchařka celkově s obrovsky vyvinutým instinktem pro kvalitu, je velmi kreativní a v kritických okamžicích dokáže improvizovat. Na druhou stranu ji předcházela pověst panovačné, nedůtklivé a až brutálně upřímné ženy. Tyto vlastnosti však neznamenal, že by si znepřátelila představitele států, aristokraty nebo významné osobnosti.

Mohla trvat na tom, aby jí do kuchyně při vaření hráli Chopina, mohla okamžitě odmítnout pracovat, když se jí nelíbilo osvětlení, ale pěna, kterou dokázala připravit, byla tak výborná, že i hodně vlivný člověk žebral, aby jí mohl splnit sebemenší přání.

Blake nebyl mužem, který by žebral o cokoli... ale chtěl Summer Lyndonovou získat pro Cocharan House. Ani na okamžik nezapochyboval, že ji dokáže přesvědčit, aby beze zbytku souhlasila se vším, co má on na mysli.

Představoval si ji jako hodně silnou ženu a cenil si toho. Neměl trpělivost jednat se slabými povahami ani s hlupáky – zejména pokud pro něj někdo takový pracoval. Nebylo příliš mnoho žen, které se vypracovaly tak vysoko nebo by měly pověst jako Summer Lyndonová. Ženy jsou tradičně kuchařky, ale muži jsou tradičně šéfové kuchyně, šéfkuchaři.

Představil si, jak je široká v pase od neustálého ochutnávání vlastních výrobků. Napadlo ho, že má určitě i silné ruce. Pleť s největší pravděpodobností poněkud těstovitou, jak tráví veškerou pracovní dobu zavřená v kuchyních. Dozajista taková praktická, seriózní žena s nekompromisním názorem na to, co se má jíst a proč. Disciplinovaná, logicky uvažující a vzdělaná – možná trochu prostá, věnuje se určitě víc jídlu než módě. Blake si představoval, že spolu budou vycházet velmi dobře. Podíval se na hodinky a s uspokojením zjistil, že na schůzku přijíždí přesně včas.

Limuzína zastavila u obručníku. „Nebude to trvat déle než hodinu,“ řekl Blake řidiči, když vystupoval.

„Ano, pane.“ Šofér se podíval na své hodinky. Jestliže pan Cocharan řekl hodinu, mohl se na to stoprocentně spolehnout.

Když Blake přicházel k slušně udržované staré budově, podíval se vzhůru do čtvrtého poschodí. Všiml si, že

okna jsou otevřená. Dovnitř proudil teplý jarní vzduch a ven naopak hudba – v dopravním ruchu nedokázal rozeznat melodii. Když vešel do domu, zjistil, že jediný výtah je mimo provoz. Vyšel čtyři patra.

Zaklepal na dveře a otevřela mu malá žena s nádherným obličejem. Na sobě měla tričko a černé přiléhavé džínsy. Že by služebná dostala volno a právě se chystala odjet? napadlo ho. Ale nevypadala dost silná na to, aby drhla podlahy. A jestli odcházela, tak bez bot.

Prohlédl si ji od hlavy k patě, ale nemohl se znovu nepochívat do jejího obličeje. Klasický, nic neskrývajících a nepopíratelně smyslný. Ústa, která dokáží v mužích pořádně rozproudit krev. Blake si nevšiml toho, co považoval za automatickou sexuální přitažlivost.

„Blake Cochran, přišel jsem za slečnou Lyndonovou.“

Summer zdvihla levé obočí – to byl výraz překvapení. Potom se jí lehce zvedly koutky úst – to byl výraz potěšení.

Obltoustlý není, všimla si. Pevný a štíhlý – tenis, plavání. Zjevně byl mužem, který k těmto sportům tíhne víc než k dlouhému vysedávání na služebních obědech. Ani sebemenší náznak řídnoucích vlasů. Měl hustou černou kštici, elegantně zastřiženou. Přirozené vlny dodávaly jeho klidnému, smyslnému obličejí přitažlivost. Rýsovaly se na něm ladně klenuté lící kosti a pevná linie brady. Právě vyčnívající lící kosti se jí moc líbily, protože vypovídaly o síle, zatímco brada s jemnou šterbinou uprostřed mu dodávala šarmu. Černé obočí nad vodově modrýma, čistýma očima bylo téměř rovné, ústa trochu velká, zato pěkně tvarovaná. Nos měl úplně rovný. Vždycky si myslela, že takový nos mají lidé, kteří na všechno hledí spatra. Možná docela odhadla vnější znaky – italské boty a tak dále –, ale připustila, že by na takového muže dokázala reagovat.

Takové zhodnocení jí netrvalo dlouho – tři, možná čtyři vteřiny. Ale ústa se jí rozjela do širšího úsměvu. Blake od něj nedokázal odtrhnout oči. Byla to ústa, která by jakýkoli muž, který dýchá, chtěl okusit. „Pojďte dál, pane Cocharane.“ Summer ustoupila a otevřela dveře tak, aby mohl projít dovnitř. „Je od vás velmi laskavé, že jste souhlasil se setkáním tady. Prosím, posadte se. Mám ještě v kuchyni nějakou práci.“ Usmála se a zmizela.

Blake otevřel ústa – nebyl zvyklý, aby ho služebnictvo takhle odbylo – potom je hned zase zavřel. Měl dost času na to, aby byl tolerantní. Odložil svůj diplomatický kufřík a rozhlédl se po pokoji. Byly tam lampy s třásněmi, pohovka z ohýbaného dřeva s přepychovým modrým sametovým polstrováním, ozdobně vyřezávaný stůl z třešňového dřeva. Na podlaze byly koberce značky Aubusson – dva v jemném odstínu modré a šedé barvy. Čínská váza. Potpourri, určitě to byla drážďanská směs.

Místnost postrádala jakýkoli řád, byla to směsice evropských období a stylů, které by nikdy nedal dohromady, ale celkově to vypadalo hezky. Všiml si, že stolek na jedné noze na vzdáleném konci místnosti je pokrytý směsicí papírů strojopisů a ručně psanými poznámkami. Oknem pronikal z ulice ruch. Ze sterea se ozývaly Chopinovy melodie.

Jak tam stál a všechno kolem do sebe vstřebával, na jednu dospěl k nezvratnému závěru, že v tomhle bytě kromě něj a té ženy, která mu přišla otevřít, není nikdo další. Summer Lyndonová? Fascinován takovou představou a vůní, která se linula z kuchyně, přešel přes pokoj.

Na stojánku tam uviděl šest mističek z odpalovaného těsta mírně přelitých zlatavou polevou. Jednu po druhé Summer plnila až po okraj něčím, co připomínalo hutný bílý krém. Když se jí Blake podíval do obličeje, uviděl

naprosté soustředění, vážnost a úsilí, které by si spíše spojoval s prací mozkového chirurga. Mělo by mu to připadat zábavné, přesto však byl fascinován Chopinovými melodiemi, které se po kuchyni rozléhaly z reproduktorů, a rukama se štíhlými prsty, které zručně vršily krém do zákusků.

Ponořila vidličku do pánvičky a na krém jí nanášela, jak odhadoval, zahřátý karamel. Stékal v hojném množství po kopečcích a tuhl. Pochyboval, že by na světě mohl být člověk, který by při pohledu na něco takového neměl chuť to vyzkoušet. Potom jeden zákusek po druhém urovnala na talíř s papírovým ubrouskem s ozdobným okrajem. Když tam uložila poslední, podívala se na Blakea.

„Dáte si kávu?“ Usmála se a vráska, kterou měla uprostřed čela, když se soustředila na práci, zmizela. Duhovky, které jí při práci jakoby ztmavly, se rozjasnily.

Blake se podíval na talíř se zákusky a v duchu si kladl otázku, jak je možné, že má tak útlý pás. „Ano, rád.“

„Je horká,“ řekla mu, když uchopila talíř. „Poslužte si. Musím jen zaběhnout k sousedce.“ Ve dveřích se ohlédla. „Jestli máte chuť, na lince jsou sušenky. Hned jsem zpátky.“

Odešla s dortíčky. Pokrčil rameny a otočil se směrem do kuchyně, kde byl dost velký nepořádek. Summer Lyndonová byla sice skvělá kuchařka, ale zjevně si na pořádek příliš nepotrpěla. Ale stejně, pokud vůně a vzhled jejích zákusků byly jakýmsi náznakem...

Pustil se do hledání šálku v kuchyňské lince, potom se poddal tomu pokušení. V obleku značky Saville Row přešel konečkem prstu po okraji mísy s našlehaným krémem. Vstrčil prst do úst. S povzdechem zavřel oči ve chvíli, kdy se mu hutný, hustý a velmi francouzský krém rozplýval na jazyku.

Jedl už ve většině nejexkluzivnějších restaurací, v některých z nejbohatších domácností, v desítkách zemí po celém světě. Po logické a profesionální úvaze nemohl čestně říci, že by někdy v životě ochutnal něco lepšího než to, co okusil z mísy v kuchyni téhle ženy. Dospěl k závěru, že Summer Lyndonová udělala moc dobře, když si zvolila profesi cukrářky. Na malý okamžik litoval, že ty krásné nazdobené dortíky odnesla někomu jinému. Znovu začal hledat hrnek na kávu a všiml si keramické nádoby na sušenky ve tvaru medvídky pandy.

Za normálních okolností by něčemu takovému nevěnoval pozornost. Nepatřil k velkým vyznavačům sladkostí. Ale na jazyku stále ještě cítil chuť toho krému. Jaké asi peče sušenky žena, která dokáže vytvořit to nejlepší z exkluzivní kuchyně? V jedné ruce držel šálek z anglického porcelánu a druhou zdvihl víčko na hlavě pandy. Položil ho vedle a vyndal jednu sušenku. Překvapeně na ni zíral.

Žádný Američan by nemohl tenhle pamlsek nepoznat. Že by klasika? Uvažoval. Tradice? Blake stále upřeně zíral na sendvič z čokoládových sušenek Oreo s dvojitou bílou náplní. Otočil ho v ruce. Na obou stranách byla jasně viditelná značka výrobku. Tohle má doma žena, která peče, šlehá a glazuje pro členy královské rodiny?

Zasmál se, když vhodil Oreo zpátky pandě do břicha. Za svou pracovní kariéru se nejednou setkal s excentriky. Vedení řetězce hotelů neznamená jenom mít přehled o tom, kdo se ubytuje a kdo odjíždí. Souviselo s tím jednání s návrháři, malíři, architekty, aranžéry, šéfkuchaři, hudebníky, zástupci odborů. Blake sám sebe považoval za znalce lidí. Nebude trvat dlouho a dokáže si Summer přesně zařadit.

Vběhla do kuchyně ve chvíli, kdy si naléval kávu. „Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat, pane

Cocharane. Víím, že to bylo neomalené.“ S úsměvem, jako by neměla sebemenší pochybnost o tom, že jí odpustí, si nalila kávu. „Musela jsem dodělat ty zákusky pro sousedku. Dnes odpoledne pořádá malou svačinu u příležitosti zasnub – s budoucí tchyní a tchánem.“ Zešíroka se usmála, upila černou kávu a zdvihla víčko pandě z hlavy. „Chtěl jste sušenku?“

„Ne. Ale vy si klidně dejte.“

Vzala ho za slovo, vyndala jednu a zakousla se do ní. „Víte,“ řekla zamyšleně, „tyhle jsou stále svého druhu nejlepší.“ Rozmáchla se rukou, v níž měla ještě polovinu sušenky. „Neposadíme se, abychom si mohli pohovořit o vašem návrhu?“

Pohybuje se svižně, všiml si s uznáním. Třeba jsem odhadl alespoň to, že je praktická a seriózní. Se souhlasným přikývnutím ji následoval. Ve své profesi nedosáhl úspěchu proto, že představoval již třetí generaci Cocharanů, ale proto, že dokázal rychle a analyticky myslet. Problémy řešil systematicky. V tuto chvíli se musel rozhodnout, jaký přístup zvolit k ženě, jakou je Summer Lyndonová.

Měla obličej, který patřil do stínu stromu v Boulognském lesíku. Velmi francouzský, velmi elegantní. Hlas měla sytý, jasný tón zřetelně prozrazoval evropské vzdělání a vychování – znovu náznak Francie, ale s britskou disciplínou. Vlasy má sepnuté sponkami nejspíš kvůli horku a vlhku v kuchyni, pomyslel si – i když si otevřela okna, takže nevyužívá klimatizaci v domě. V uších se jí leskly drobné smaragdové náušnice, kulaté a bez jediného kazu. Na rukávu trička měla pořádnou díru.

Uvelebila se na pohovce, seděla si na nohou a bylo vidět, že bosé prsty má nalakované na sytě růžovo, ale nehty na rukou měla čisté a nakrátko ostříhané. Dolehla k němu její vůně – nádech karamelu, ale s ním i něco

nezaměnitelně francouzského, neomluvitelně sexuálního.

Jak má člověk přistupovat k takovéhle ženě? přemítal Blake. Měl bych využít svého šarmu, lichotek, nebo spíš přejít přímo k cifrám? Předchází ji pověst perfekcionistky, občas se prý chová jako buřička. Odmítla vařit pro jistou významnou politickou osobnost, protože si do země, kde měla vařit, nemohla přivézt své kuchyňské vybavení. Jedné hollywoodské osobnosti naučtovala jmění za dvacetiposchoďový fantastický svatební dort. A právě tato žena zrovna před chvílí vlastnoručně upekla a osobně odnesla talíř zákusků sousedce, aby měla co předložit na slavnostní svačinu svým hostům. Blake by mnohem raději věděl, jak na ni, než jí předestřít svůj návrh. Věděl, kolik výhod skýtá nepřímá cesta. Jsou lidé, kteří tomuhle říkají mazanost.

„Znám vaši matku,“ začal Blake uvolněně, když dál posuzoval ženu vedle sebe.

„Vážně?“ Do toho slova vložila pobavení i cit. „To mě nepřekvapuje,“ prohlásila a znovu se zakousla do sušenky. „Moje matka byla častým návštěvníkem Cocharan House, když jsme cestovaly. Jsem přesvědčená o tom, že když mi bylo šest nebo sedm, večerely jsme s vaším dědečkem.“ Pobavení se jí z tváře nevytratilo, když upila kávu. „Svět je prostě malý.“

Prvotřídní oblek, řekla si Summer a opřela se zády na pohovce. Dobře strížený a dost konzervativní na to, aby ho pochválil i můj otec. Má pěkně stavěnou postavu, dost štíhlou na to, aby ji pochválila i moje matka. Možná kombinace obojího upoutala její pozornost.

Panebože, ten je ale přitažlivý, pomyslela si, když si znovu prohlížela jeho tvář. Ne úplně jemnou, ani s ostře řezanými rysy, jasně se v ní odrážela jeho síla. Právě

tohle dokázala rozpoznat – v sobě samé i na ostatních. Respektovala každého, kdo si našel svoji cestu a vydal se po ní. Usoudila, že Blake právě tohle udělal. Ze stejného důvodu respektovala i sebe sama. Je přitažlivý, pomyslela si znovu – ale pocítila, že muži jako Blake je zcela lhostejný fyzický vzhled.

Její matka by to nazvala slovem *séduisant*, a to by jistě bylo přesné vyjádření. Summer by použila výraz nebezpečný. Takové kombinaci se velmi těžko odolává. Posunula se, možná si to ani neuvědomila, aby mezi nimi byla větší vzdálenost. Koneckonců byznys je byznys.

„Takže tedy víte, jaký je standard Cocharan House,“ začal Blake. Náhle si přál, aby její vůně nebyla tak dráždivá a aby její ústa nebyla tak svůdná. Neměl zájem komplikovat si pracovní vztah přitažlivostí, jakkoli by se to zdálo příjemné.

„Samozřejmě.“ Summer odložila svoji kávu, protože když ji upíjela, připadalo jí, že tím jen posiluje to podivné chvění v žaludku. „I já vždycky využívám služeb vašich hotelů.“

„Dověděl jsem se, že vaše standardy kvality jsou stejně vysoké.“

Tentokrát se v jejím úsměvu objevil náznak povýšenosti.

„V tom, co dělám, jsem nejlepší proto, že nemám v úmyslu dělat to jinak.“

První stopa, pomyslel si Blake s uspokojením. Profesionální pýcha. „Přesně takové informace se ke mně dostaly, slečno Lyndonová. Mě zajímá výlučně to, co je nejlepší.“

„Takže.“ Summer se opřela loktem o opěradlo pohovky a dlaní si podepřela hlavu. „Jak přesně vás zajímám, pane Cocharane?“ Věděla dobře, že takhle položená otázka je přinejmenším dvojsmyslná, ale prostě neodolala. Když

žena neustále riskuje a v profesionálním životě experimentuje, často ten zvyk prosákne i jinam.

Napadlo ho šest různých odpovědí a žádná z nich neměla vůbec nic společného s původním účelem jeho návštěvy. Blake odložil svůj šálek s kávou. „Restaurace ve všech hotelích Cocharan House jsou proslulé kvalitou a úrovní služeb. Nicméně v poslední době se mi zdá, že náš restaurační komplex tady ve Filadelfii do jisté míry postrádá obojí. Upřímně vám řeknu, slečno Lyndonová, že z vlastní zkušenosti vím, že podávaná jídla jsou naprosto obyčejná, bez jakékoli fantazie. Chci provést reorganizaci, změnit strukturu i složení personálu.“

„To je moudré. Restaurace, stejně jako lidé, bývají samy se sebou často příliš spokojené.“

„Chci mít nejlepšího možného šéfa kuchyně.“ Podíval se na ni zpříma. „Udělal jsem si průzkum a podle něj jste pro mě ta pravá vy.“

Summer zdvihla obočí, tentokrát to nebyl výraz překvapení, ale uvažování. „To je sice lichotivé, ale já jsem na volné noze, pane Cocharane. A mám svoji specializaci.“

„Specializaci, to ano, ale máte zkušenosti i znalosti ze všech oblastí exkluzivní kuchyně. A co se týče vaší práce na volné noze, do značné míry v ní budete moci pokračovat, určitě alespoň několik prvních měsíců. Možná budete potřebovat svůj personál a sestavit vlastní jídelní lístek. Myslím, že je nesmysl najmout si odborníka a potom se mu míchat do jeho práce.“

Znovu se zamračila – byl to výraz soustředění, ne zneklidnění. Bylo to lákavé, nesmírně lákavé. Možná to bylo únavou ze zpáteční cesty z Itálie, ale pomalu ji začalo zmáhat – nebo nudit? – neustále létat někam jen proto, aby tam připravila jedno jídlo. Zdálo se jí, že vystihl

přesně ten okamžik, kdy by se mu mohlo podařit vzbudit v ní zájem zůstat na jednom místě, v jedné kuchyni na určitou dobu.

Byla by to zajímavá práce – pokud mluvil pravdu o tom, že jí nechá volné pole působnosti – předělat kuchyni a jídelní lístek ve starém, zavedeném a uznávaném hotelu. Stálo by ji to možná půl roku usilovné práce a potom... Právě kvůli tomu „a potom“ znovu zaváhala. Když investuje tolik úsilí a času práci na plný úvazek, dokáže si zachovat svůj talent pro efektní práci? I tohle bylo zapotřebí vzít v úvahu.

Vždycky se držela přísné politiky nenechat se zaměstnat u cizího podniku nebo firmy – opatrnost dostávat se do jakýchkoli závazků prostupovala všechny oblasti jejího života. Když se člověk k něčemu nebo k někomu upne, příliš se vystavuje všemožným komplikacím.

Kromě toho, říkala si Summer v duchu, kdybych se chtěla přidružit k nějaké restauraci, to bych si už mohla otevřít a řídit svoji vlastní. Doposud to neudělala proto, že by ji to na dlouhou dobu připoutalo na jedno místo, příliš by se zhlédla v jednom projektu. Dávala přednost cestování, vyhovovalo jí občas připravit jedno vynikající jídlo a potom jít zase o kus dál. Další země, další jídlo. To byl její styl. Proč by teď zrovna měla uvažovat o změně?

„Je to velmi lichotivá nabídka, pane Cocharane –“

„A oboustranně výhodná,“ skočil jí do řeči, dostatečně vnímavý na to, aby poznal, že se pomaličku chystá jeho nabídku odmítnout. Se záměrnou lehkostí uvedl šestimístnou cifru, jíž vyjádřil její roční plat. Summer oněměla.

„A šlechetná,“ řekla, když se znovu zmohla na slova.

„Není možné získat to nejlepší, pokud se náležitě nezaplatí. Byl bych moc rád, slečno Lyndonová, kdybyste

o tom přemýšlela.“ Natáhl se po svém kufříku a vyndal z něj svazek papírů. „Tohle je návrh smlouvy. Možná budete chtít, aby se na to podíval váš právník. Samozřejmě, dohoda v jistých bodech je možná.“

Nechtěla se dívat na tu zatracenou smlouvu, protože docela hmatatelně cítila, jak ji pomalu zahání do kouta – a to velmi luxusního.

„Pane Cocharane, skutečně si vaší nabídky nesmírně cením, ale –“

„Až si to rozmyslíte, rád bych to s vámi znovu prodiskutoval, například u večeře. Řekněme v pátek?“

Summer zúžila oči. Ten člověk je jako parní válec, napadlo ji. Velmi přitažlivý, velmi uhlazený parní válec. Když se takovému stroji dostanete do cesty, bez ohledu na svou eleganci vás přitlačí k zemi. Vyzařovala z ní povýšenost. „Lituji, v pátek večer mám práci – charitativní večírek u guvernéra.“

„Chápu.“ Usmál se, i když v žaludku cítil strašné napětí. Najednou měl před očima živou a nesmírně divokou představu, jak se s ní miluje na zemi někde ve vlhkém, stinném lese. To samo o sobě ho téměř přimělo přijmout její odmítnutí. A z téhož důvodu se o to rezolutněji rozhodl to prostě nedopustit. „Mohu tam pro vás přijet. Dojdeme si někam na pozdní večeři.“

„Pane Cocharane,“ řekla Summer ledovým hlasem, „budete se muset vyrovnat s tím, že moje odpověď zní ne.“

Starou belu, pomyslel si rozzlobeně, ale obdařil ji žalostným, docela okouzlejícím úsměvem. „Omlouvám se, slečno Lyndonová, jestli vám připadá, že na vás příliš naléhám. Víte, vás jsem si vybral jako první a zpravidla se nechávám vést svým instinktem. Nicméně...“ Na oko váhavě vstal. Napětí a zloba, kterou Summer pocítovala,

jako by trochu polevily. „Pokud jste se rozhodla...“ Vzal smlouvu ze stolu a vkládal ji do svého kufříku. „Možná byste mi mohla říci svůj názor na Louise LaPointea.“

„LaPointea?“ To slovo Summer zašeptala jako by z ní sršel hadí jed. Velmi pomalu se narovнала na pohovce, potom vstala. Celé tělo měla velmi napjaté. „Vy se mě ptáte na LaPointea?“ Když se zlobila, z jejích slov bylo jasně patrné, že má francouzské předky.

„Ocenil bych vše, co mi o něm můžete říci,“ pokračoval Blake přívětivě s vědomím, že získal první bod. „Když vezmu v úvahu, že vy dva jste kolegové a –“

Summer pohodila hlavou, vyhrkla něco krátkého a peprného v jazyce své matky. Zlaté skvrnky v jejích očích se blýskaly. Sherlock Holmes měl doktora Moriartyho. Superman měl Lexe Luthora. Summer Lyndonová má Louise LaPointea.

„Odporné čuně,“ procedila skrz zuby, to už se znovu vrátila k angličtině. „Má rozum burského ořechu a ruce dřevorubce. Chcete vědět něco o LaPointem?“ Popadla cigaretu z krabičky na stole a zapálila si, což dělala jen když byla hodně rozrušená. „Je to balík. Co chcete ještě slyšet?“

„Podle mých informací patří mezi pět nejlepších šéfkuchařů v Paříži.“ Blake přitlačil, protože najít dobrý bod, kde to zabere, byla neocenitelná zbraň. „Jeho *canard en croûte* prý jen tak něco nepředčí.“

„Podrážka.“ Slova jako by plivala a Blake měl co dělat, aby ovládl své obličejové svaly a nezačal se smát. Profesionální pýcha, pomyslel si znovu. Zasloužila si ji. Když se potom zhluboka nadechla, měl co dělat, aby ovládl všechny zbývající svaly a aby zapudil prudký nápor touhy. Smyslnost – snad větší, než o jakou se sama zasloužila. „Proč se mě ptáte na LaPointea?“

„Příští týden letím do Paříže na schůzku s ním. Vzhledem k tomu, že vy moji nabídku odmítáte –“

„Vy tohle nabídnete“ – ukázala prstem na smlouvu, kterou měl Blake ještě stále v ruce – „jemu?“

„On je druhý, koho jsem si vybral, ale v představenstvu se najdou i takoví, kteří se domnívají, že Louis LaPointe se na tuhle práci hodí lépe.“

„Opravdu?“ Z očí měla teď za kouřovou clonou jenom štěrbinky. Vytrhla mu smlouvu z ruky a položila ji vedle své chladnoucí kávy. „Nejsou vaši členové představenstva náhodou úplní ignoranti?“

„Možná,“ podařilo se mu ze sebe vysoukat, „se mýlí.“

„To tedy ano! A jak!“ Summer prudce vdechla cigaretový dým a rychle ho zase vypustila z úst. Vůbec jí to nechutnalo. „Můžete pro mě přijet v devět večer v pátek do guvernérovy kuchyně, pane Cocharane. Promluvíme si o té záležitosti podrobněji.“

„Bude mi potěšením, slečno Lyndonová.“ Sklonil hlavu a dal si hodně záležet, aby si ve tváři udržel bezbarvý výraz, než se za ním zavřou dveře. Celou cestu ze čtvrtého poschodí do přízemí se smál.

DRUHÁ KAPITOLA

Udělat dobrý dezert z ničeho není snadné. Vytvořit mistrovské dílo z mouky, vajec a cukru je něco jiného. Kdykoli Summer vzala do ruky misku, metlu na šlehání nebo šlehač, cítila jako svou povinnost vytvořit mistrovské dílo. Použít přídavné jméno „adekvátní“ pro zhodnocení její práce považovala za krajní urážku. Podle Summer bylo adekvátní to, co připravila novomanželka podle kuchařské knihy, kterou otevřela poprvé po líbáncích. Když pracovala Summer, neznamenal to, že prostě jenom peče, míchá nebo mrazí – ona vymýšlela, vylepšovala a vše korunovala úspěchem. Architekt, inženýr ani vědec nedělali o nic víc ani o nic méně. Když si zvolila studium umění exkluzivní kuchyně, nebylo to jen tak pro nic za nic a neudělala to bez jasného cíle – dopracovat se dokonalosti. Právě dokonalost hledala, kdykoli vzala do ruky lžíci.

Už strávila notnou část dne v kuchyni guvernérovy usedlosti. Ostatní kuchaři si stěžovali nad polévkami a omáčkami – nebo jeden na druhého. Summer svůj veškerý talent soustředila na přípravu závěrečného pokrmu, dokonalou směsí chutí a konzistencí a celkový estetický dojem bomby.

Formu už měla vyloženou navlhčeným koláčem, který upekla, potom systematicky nakrájela na proužky tak,

aby mohla vytvořit obrazce. Všechno přesně podle šablony se stejnou pečlivostí jako když inženýr projektu je most. Pěna z pohádkové čokolády a smetany už byla uvnitř baňatého dezertu. Tuto zdánlivě jednoduchou přísadu uložila do chladničky časně ráno a potom se pustila do další práce. Připravovala vše potřebné, mixovala, skládala a sestavovala, takže na nohou byla hodně dlouho.

Teď už měla základ bomby na stole ve výši pasu a velkou mísu z nerezavějící oceli plné mačkaných bobulí u lokte. Podle jejích jasných požadavků se po kuchyni přes reproduktory vznášely Chopinovy melodie. Na prvním chodu už si hosté v jídelně pochutnávali. Dokázala ignorovat zmatek, který všude kolem ní panoval. Dokázala se oprostit od napětí, že musí svůj chod připravit dokonale, a to v pravou chvíli. To všechno byla rutina. Ale jak tam stála připravena pustit se do další fáze přípravy, nedokázala se plně soustředit.

LaPointe, pomyslela si se zařatými zuby. Celý den se nedokázala soustředit na práci. Moc se zlobila, jak jí Blake Cochran vmetl do tváře Louise LaPointea. Zanedlouho pochopila, že to jméno použil záměrně. Přestože si to uvědomovala, její reakci to nijak neovlivnilo... snad jen že dštila hadí jed na dva muže místo na jednoho.

On si myslí, jak je chytrý, řekla si Summer, když myslela na Blakea – ten týden už pokolikáté. Třikrát se nadýchla, to aby se zklidnila, když si bedlivě prohlížela zlatou kupoli před sebou. Požádat mě, *mě*, abych mu podala nějaké reference o LaPointem, o tom francouzském hulvátovi. Když vzala do hrsti bobule, dospěla k závěru, že Blake je stejný – už jen proto, že vůbec uvažuje o jednání s tím Francouzem.

Pamatovala si každé nepříjemné setkání s podměřčným LaPointem s očima pichlavýma jako trnky. Když

velmi opatrně polévala zvenku dort drcenými bobulemi, uvažovala o tom, že by ho mohla doporučit jako dokonalého šéfkuchaře. Ten úskočný Američan by dostal lekci, až by zjistil, že má na krku tak nafoukaného, osla jako je LaPointe. V duchu zuřila, ale rukama jemně uhlazovala bobule, celý dort zaoblovala a zpevňovala jeho tvar.

Jednomu z pomocníků s třeskotem upadla na podlahu pánev a na jeho hlavu se snesla spousta nadávek. Summer se ani na okamžik nezarazila, ani v myšlenkách, ani při práci rukama.

Samolibý, sebejistý hlupák, pomyslela si rozezleně o Blakeovi. Bobule překrývala rovnoměrnou vrstvou hutného francouzského krému. I když bylo v jejím obličejí patrné soustředění, lesk v očích prozrazoval zlost. Takový chlap se přímo vyžívá v manévrování. Napadlo ji, že se to jasně projevilo v tom klidném přednesu, v tom zdání blazeovanosti. Opovržlivě si odfrkla, když začala uhlazovat krém.

Raději by měla drsnějšího muže než někoho tak uhlazeného, jako je on. Raději by měla muže, který ví, co znamená zapotit se a ohnout záda, než takového s nehty čerstvě po manikúře a v obleku za pět set dolarů. Raději by měla muže, který...

Summer se zarazila, když si uvědomila, o čem přemýšlí. Odkdy uvažovala o tom, že bude mít muže a prokrisťapána proč si pro porovnávání vybrala právě Blakea? Prostě absurdní.

Bomba už teď měla podobu hladké bílé kopule, kterou přikryje silná vrstva čokoládové polevy. Summer se na ni zamračila a začala míchat polevu ve velkém mixéru. Dva kuchaři se hádali kvůli hustotě omáčky.

A když už jsem u toho, přemýšlela dál, je absurdní, jak často na něj v posledních několika dnech myslím, na

nejhloupější podrobnosti... na jeho oči, které mají skoro přesně stejný odstín jako jezero na statku mého otce v Devonu. Jak má příjemný hlas, hluboký, s lehkou, ale nepochybnou modulací z amerického severovýchodu. Jak se jeho ústa vždycky stejně prohnou, když se dobře baví a jak se ta křivka změní při zdvořilém úsměvu.

Jen stěží bylo možné vysvětlit, proč si všimla právě těchto věcí, tím méně proč na ně pořád myslela i v následujících dnech. Zpravidla na muže nemyslela, dokud s ním nebyla – a i potom si přesně stanovila, kolik pozornosti mu hodlá věnovat.

Teď, upozornila Summer sebe sama, když zdobila dort vrstvou polevy, musím myslet jen na bombu. Na Blakea bude myslet až po práci a potom si s ním promluvím při pozdní večeři. Ano – sevřela rty – promluvím si s ním.

Blake přijel záměrně brzy. Chtěl vidět její práci. Bylo to rozumné, dokonce i logické. Koneckonců, pokud má Summer podepsat roční smlouvu s Cocharan House, měl by přece z první ruky vidět, co dokáže a jak to dělá. Bylo naprosto běžné, že své potenciální zaměstnance nebo kolegy pozoroval na jejich vlastním hřišti. Pokud měl nějaký charakteristický rys, pak to bylo právě tohle. Smysl pro podnikání.

Tohle si v duchu opakoval pořád dokola, protože si nebyl docela jistý, proč to dělá. Možná z jejího bytu odešel ve výborné náladě s vědomím, že taktikou v prvním kole vyhrál. Její výraz v obličeji, když se zmínil o jejím rivalovi LaPointem, byl prostě fantastický. A právě její tvář nedokázal ze své mysli vypudit skoro celý týden.

Když vešel do velké, rušné kuchyně, necítil se ve své kůži. To kvůli ní. Moc rád by věděl proč. Znát důvody

a pohnutky bylo pro něj velmi důležité. Když je dokáže pojmenovat, nakonec najde odpověď.

Oceňoval krásu – v umění, v architektuře a samozřejmě i na ženách. Summer Lyndonová byla krásná. To by mu ale nemělo být nepříjemné. Inteligenci nejen oceňoval, ale i tvrdě vyžadoval od všech, s nimiž pracoval. Ona beze sporu inteligentní byla. Neměl tedy důvod k žádným nepříjemným pocitům. A ještě hledal styl – a ten u ní samozřejmě našel.

A co to má s... očima? přemýšlel, když míjel dva kuchaře, kteří se vášnivě hádali nad lisovanou kachnou. Ten podivný oříškový odstín se nedá přesně definovat – ty zlaté skvrnky, které potemněly nebo zesvětlaly podle její nálady. Velmi přímé, velmi upřímné oči, přemítal. Blake si toho cenil. A přece změna barvy, která vlastně ani barva není, jejích očí v závislosti na náladě vzbudila jeho zvědavost. Možná až příliš.

Sexualita? Muž, který je vůči ženské sexualitě obozřelý, je hlupák. A on sám sebe za hlupáka nikdy nepovažoval. Ani za příliš vnímavého muže. A přece, když ji viděl poprvé, pocítil okamžitou vlnu touhy, okamžitou přitažlivost muže k ženě. Neobvyklé, pomyslel si klidně. Něco, o čem by měl bedlivě pouvažovat a potom se toho zbavit. Mezi obchodními partnery není místo pro touhu.

A my se jimi staneme, pomyslel si, když se mu rty prohnuly. Blake spoléhal na svou schopnost přesvědčování a jeho nedbalá zmínka o LaPointem nasměrovala Summer přesně tam, kde ji chtěl mít. Pomaličku se blíží na tu správnou cestu. A po dnešním večeru, uvažoval a potom ztuhl. Na okamžik měl pocit, jako by mu někdo uštědřil nečekanou a omračující ránu do zad. Musel se na ni dívat.

Byla napůl schovaná za moučníkem, který s velkým zaujetím připravovala. Všiml si jemné vrásky mezi obočím, která mohla být výrazem podráždění nebo soustředění. Oči měla přimhouřené a řasy sklopené, takže ten výraz byl nečitelný. Měkká, pěkně tvarovaná ústa, která si nejspíš nikdy nelíčí, měla našpulená. Vysloveně vábila k políbení.

Měla by vypadat úplně obyčejně, jako schopná kuchařka, celá v bílém. Kuchařská čepice na jejích pečlivě sepnutých vlasech by měla vypadat komicky. Jenomže jí neuvěřitelně slušela. Blake tam stál a slyšel Chopinovu hudbu, což bylo něco jako její obchodní značka, cítil exotické pronikavé vůně vaření, vnímal napětí ve vzduchu, jak se dva temperamentní kuchaři dohadovali. A dokázal myslet, a to docela jasně, jen na to, jak by vypadala nahá, v jeho posteli, kdy by s tmou soupeřily jenom svíčky.

Ovládl se a zavrtěl hlavou. Nech toho, pomyslel si podrážděně. Když budeš míchat dohromady práci a zábavu, jedno nebo obojí utrpí. Tomuhle se Blake doposud bez problémů vyhýbal. Udržel si svou pozici, protože dokázal rozeznat omyly, zvážit je a předejít jim, ještě než se přihodily. A dokázal tak jednat s chladnokrevnou tvrdostí.

Ta žena je možná stejně rozkošná jako to, co vytváří, jenomže to on od ní nechce – oprava, to si nemůže dovolit chtít. Potřebuje její zručnost, její jméno a její mozek. Nic víc. Zatím se tímhle uklidnil, i když v sobě musel potlačovat mnohem vytrvalejší a mnohem základnější potřeby.

Blake stál co možná nejdál od všeho zmatku a trpělivě ji sledoval, jak polévá dort jednou vrstvou za druhou. Ani na okamžik nezaváhala – toho si s uznáním všiml,

stejně tak jako jejích nadmíru elegantních rukou. Její postoj nepostrádal sebevědomí. Když se na ni Blake díval, uvědomil si, že jí jako jedině nevadil ten rozruch kolem.

Dospěl k závěru, že by dokázala připravit nádherný dort na Ben Franklin Parkway v dopravní špičce a neudělala by jedinou chybu a na nic by nezapomněla. To je dobře. Nemůže potřebovat žádnou hysterku, která pod tíhou tlaku zkolabuje.

Trpělivě čekal, až dokončí svou práci. Než Summer vzala cukrářský sáček naplněný bílou polevou a dokončovala zdobení, už ji sledovala většina personálu v kuchyni. Ostatní jídlo už bylo naservírováno. Teď už zbývalo jenom finále.

Když svůj dort dozdobila, ustoupila o krok. V kuchyni všichni povzdechli na znamení ocenění její práce. Ale neusmívala se, obcházel její dílo ze všech stran a kontrolovala, jak vypadá. Dokonalost. Cokoli menšího je nepřijatelné.

Potom Blake uviděl, jak se jí rozjasnily oči a ústa se prohnula. Při potlesku se usmála a byla víc než krásná – byla přístupná. To ho znepokojilo ještě víc.

„Odneste ho.“ Se smíchem si protáhla ztuhlé paže. Měla dojem, že by dokázala spát celý týden bez přestávek.

„Velmi působivé.“

S rukama stále ještě nad hlavou se pomalu otočila. Stála tváří v tvář Blakeovi. „Děkuji vám.“ Hlas měla chladný a oči obezřelé. Někdy mezi bobulemi a ledovou polevou si řekla, že s Blakem Cocharanem III. se musí mít hodně na pozoru. „Takové to také má být.“

„Tak to se vám podařilo.“ Podíval se na stůl a uviděl velkou mísu se zbytkem čokoládové polevy. Přejel prstem

po jejím okraji a potom si prst olízl. Při takové chuti musí roztát i to nejtvrdší srdce. „Fantastické.“

Nemohla se ubránit úsměvu – takovou klukovinu provedl muž v dokonalém obleku a hedvábné kravatě. „Přirozeně,“ řekla mu a trochu pohodila hlavou. „Co dělám, je vždycky fantastické. Právě proto mě chcete. Je to tak, pane Cocharane?“

„Mmm.“ Mohl to být souhlas nebo něco jiného. Žádný z nich to dál nerozebíral. „Musíte být unavená, takovou dobu už stojíte na nohou.“

„Jste vnímavý muž,“ zamumlala, když si sundávala kuchařskou čepici.

„Jestli chcete, můžeme se navečeřet u mě. Je tam klid a soukromí. Bude vám tam dobře.“

Zvedla obočí, potom se na něj nedůvěřivě podívala. Intimní večere – s tím se musí hodně opatrně. Jsem sice unavená, říkala si Summer v duchu, ale pořád se ještě dokážu vyrovnat jakémukoli muži, zvláště americkému podnikateli. Pokrčila rameny a sundala si ušpiněnou zástěru. „Prima. Jen se převléknu, za minutu jsem hotová.“

Odešla, aniž by se ohlédla, ale když se za ní díval, viděl, jak se setkala s malým mužem, který měl černé kníry. Popadl ji za ruku a velmi dramaticky si ji přitiskl ke rtům. Blake nemusel ani slyšet, co jí říká, dalo se to snadno domyslet. Pocítil znepokojení a ze všech sil se pokoušel brát to jako zábavnou záležitost.

Ten muž mluvil hodně rychle a hladil ji po celé paži. Summer se smála, zavrtěla hlavou a jemně ho odstrčila. Blake sledoval toho muže, jak se za ní upřeně dívá s výrazem opuštěného štěněte. Potom si přitiskl na srdce svoji kuchařskou čepici.

Na muže působí dost silně, pomyslel si Blake. S naprostým klidem si znovu opakoval, že existuje jistý druh žen,

kteřé k sobě přitahují muže bez jakéhokoli viditelného úsilí. Je to vrozená... schopnost, to je ten správný termín. Schopnost, kterou neobdivoval ani neodsuzoval, prostě jí jenom nedůvěřoval. Taková žena dokáže jediným pohybem ruky ovládat. V osobních vztazích dával přednost ženám, jejichž vrozený dar byl zřetelnější.

Postavil se stranou, aby nepřekážel, když se rozpoutala kakofonie a zmatek úklidu. Předpokládal, že taková schopnost by v její pozici v Cocharan House ve Filadelfii nebyla nikterak na překážku.

Summer vešla do kuchyně nikoli po minutě, jak slibovala, ale po deseti minutách. Zvolila si jemné hedvábí makové barvy, dokonale jednoduché oblečení – tak jednoduché, že lnulo je každé křivce jejího těla a přitahovalo pohledy každého muže. Paže měla obnažené, jen na jedné těsně nad loktem měla ozdobně vyrývaný zlatý náramek. Dlouhé spirálovité náušnice jí visely až téměř k ramenům. Vlasy teď už neměla stažené, trochu se jí zvlnily kolem obličeje z vlhka v kuchyni.

Věděla, že výsledek je částečně výstřední a částečně exotický. Stejně dobře si byla vědoma, že z ní sálá prvotní sexualita. Převlékala se – z džínsů do hedvábí – pro své vlastní potěšení a z rozmaru. Ale když uviděla oheň, který okamžitě vzplál v Blakeových očích, byla až zvráceně spokojená.

Není žádný kus ledu, pomyslela si – soukromě je mi samozřejmě lhostejný. Jen se chtěla uvést jako osobnost, nepřála si být pro něj jenom jménem, jímž podepíše smlouvu. Pracovní oděv nacpala do plátěné tašky, kterou držela v jedné ruce. Přes rameno měla pověšenou dokonalou korálkovou kabelku. Elegantně podala Blakeovi ruku.

„Můžeme?“